

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽi/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 1012200007
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1012200007.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: Eurea, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Tupého 25/A, IČO: 30 794 242, právne zastúpený: Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, so sídlom v Bratislave, Rožňavská 2, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 07. novembra 2011, č. SLV-OLVS-131/2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2016, č. k. 5S 3/2012-21 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2016, č. k. 5S 3/2012-21 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 12. apríla 2016, č. k. 5S 3/2012-21 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 07. novembra 2011, č. SLV-OLVS-131/2011 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného správneho orgánu“), ktorým žalovaný podľa § 3 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. d/, § 19 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. a § 59 ods. 2 a § 61 ods. 2 a ods. 3 Správneho poriadku na základe návrhu osobitnej komisie zamietol rozklad žalobcu, ktorý podal proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii zo 06. septembra 2011, č. KM-828-001/SI-2011 (ďalej len rozhodnutie „prvoinštančného správneho orgánu“), ktorým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad boja proti korupcii nevyhovelo žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. a toto rozhodnutie žalovaný potvrdil. Krajský súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia článku 17 ods. 1 a ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, ustanovenia článku 26 ods. 1 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovenia § 1 a § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z. a ustanovenia § 6 ods. 1 a ods. 2 a § 215 ods. 5 zákona č. 301/2005 Z. z. a skonštatoval, že Ústava Slovenskej republiky v článku 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií (získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmeneý v článku 26 ods. 5, ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (článok 17 ods. 1 a ods. 5).

Krajský súd ďalej uviedol, že podľa článku 13 ods. 2 až ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky medzi základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Záonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (článok 13 ods. 2 až ods. 4) alebo osobitných, vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody (v danom prípade článok 26 ods. 4).

Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z., je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu a orgánov činných v trestnom konaní a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve (článok 124 a článok 141 Ústavy Slovenskej republiky), ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva. Z hľadiska posúdenia vhodnosti tohto obmedzenia, teda či obmedzením prístupu k rozhodnutiam súdov a orgánov činných v trestnom konaní možno vymedzený cieľ dosiahnuť, krajský súd uvádza, že nesprístupnením informácií o prebiehajúcich konaniach pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, je v záujme zachovania nezávislosti a nestrannosti súdneho konania a nezasahovania resp. neovplyvňovania orgánov činných v trestnom konaní v podstate vylúčená verejná diskusia o prejednávanej veci, ktorou by vo veci rozhodujúci sudcovia a orgány činné v trestnom konaní mohli byť ovplyvnení. Toto obmedzenie treba považovať za primerané, keďže informáciu o výsledku rozhodovacej činnosti je súd a orgán činný v trestnom konaní povinný sprístupniť, čím je zabezpečená aj verejná kontrola výkonu súdnej moci. Z dôvodovej správy k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 211/2000 Z. z., ktorý s účinnosťou od 2. januára 2006 novelizoval dotknuté ustanovenie vyplýva, že účelom predloženého návrhu je rozšírenie okruhu sprístupňovaných informácií oproti doterajšej úprave (podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona účinného do 1. januára 2006 povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka neverejného konania, rozhodovania alebo dohľadu, ktoré podľa osobitného zákona vykonáva súd, orgán činný v trestnom konaní alebo orgán verejnej správy), pričom nová úprava spočíva v obmedzení poskytnutia resp. sprístupnenia informácií týkajúcich sa len rozhodujúcej činnosti (neukončených, prebiehajúcich konaní) súdov a orgánov činných v trestnom konaní, avšak pokiaľ ide o informáciu o výsledku konania, tá sa v prípade rozhodovacej činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní sprístupní, ak to osobitný predpis nezakazuje.

Podľa názoru krajského súdu, je pre posúdenie prejednávanej veci nevyhnutné, v súlade s vyššie uvedenými princípmi, rozlíšiť informáciu o rozhodnutí, resp. o výsledku konania a požiadavku o sprístupnenie (zverejnenie) rozhodnutia, pod ktoré možno zahrnúť aj doručenie kópie rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní inému, ako účastníkovi konania. Informáciou o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, je bezpochyby informácia o tom, ako orgán činný v trestnom konaní rozhodol.

Z predloženého administratívneho spisu žalovaného bolo podľa krajského súdu zrejmé, že žalobca sa nezaujímal o výsledok predmetného konania, t. j. nepožadoval informáciu o rozhodnutí, na ktoré ho oprávňuje vyššie uvedený § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z., ale požadoval „sprístupnenie uznesenia vyšetrovateľa Úradu boja proti korupcii o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, vydaných vo veci zločinu subvenčného podvodu a zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev, ktorý mali spáchať 49-ročný Ivan L., 30-ročný Peter M., dvaja kórejský

občania vo veku 39 a 52 rokov a 29-ročná Silvia K. neoprávneným čerpaním finančných príspevkov z fondov EU prostredníctvom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny“ t. j. de facto požadoval, aby bolo predmetné uznesenie zverejnené, resp. jemu doručená jeho kópia (žalobca špecifikoval spôsob sprístupnenia zaslaním poštou na adresu Západný rad 39, 811 04 Bratislava).

Predmetné uznesenie nemohlo byť žalobcovi doručené, nakoľko § 215 ods. 5 Trestného poriadku taxatívne vymenúva, komu sa takéto uznesenie doručuje a tým vylučuje jeho doručenie iným osobám. Poskytovanie informácií o trestnom konaní striktné upravuje § 6 Trestného poriadku. Formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, resp. disciplinárne delikty a z toho vyvozené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, je vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov.

Pokiaľ ide o argumenty žalobcu, že Trestný poriadok neobsahuje všeobecný zákaz sprístupňovať informácie o rozhodnutiach, súd zdôrazňuje, že orgán činný v trestnom konaní ako štátny orgán je viazaný predovšetkým ústavou a to článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Povinnosť štátneho orgánu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon nie je možné zamieňať s právom každého (konať, čo nie je zákonom zakázané), ktoré je upravené v ods. 3 tohto článku.

Z uvedeného vyplýva, že žalobcova žiadosť o sprístupnenie požadovaného uznesenia nemohla byť zo strany povinnej osoby vybavená kladne. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia oboch správnych orgánov krajský súd dospel k záveru, že tieto dostatočne zistili skutkový stav a vysporiadali sa s uvedenými námietkami žalobcu a preto bolo potrebné žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietnuť.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že neúspešnému žalobcovi krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

II.

Odvolaie žalobcu

Žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2016, č. k. 5S 3/2012-21 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

V podanom odvolaní žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že krajský súd žalobu zamietol z dôvodov, ktoré neboli uvedené v rozhodnutí žalovaného. Súd však preskúmava konkrétne rozhodnutie a jeho dôvody a nemá nahrádzať prípadnú argumentačnú nedôslednosť správneho orgánu.

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2009, sp. zn. 1Sžo/184/2008 zákon výslovne stanovuje, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné poskytnúť informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak ich sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. Trestný poriadok, ktorý je v predmetnej veci osobitným predpisom, neobsahuje všeobecný zákaz sprístupňovať informácie o rozhodnutiach. Informácie o rozhodnutí sa nesprístupnia, iba ak by išlo o utajované skutočnosti alebo iné chránené informácie vylúčené zo sprístupnenia (obchodné tajomstvo, bankové tajomstvo, daňové tajomstvo, informácie o súkromí alebo osobné údaje a pod.). Podľa názoru odvolacieho súdu pojem „informácia o rozhodnutí“ neobsahuje len informáciu o výroku rozhodnutia, ale umožňuje pod neho zahrnúť aj informáciu o celom obsahu rozhodnutia (napr. aj o obsahu odôvodnenia), z čoho možno vyvodiť, že možno sprístupniť aj celý text rozhodnutia, resp. jeho kópiu.

Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona síce vylučuje zo sprístupňovania informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, toto obmedzenie sa však nevzťahuje na informácie o rozhodnutí, o výsledku konania. O začatí trestného stíhania sa podľa ustanovenia § 199 ods. 1 Trestného poriadku rozhoduje uznesením, ktoré je v zmysle ustanovenia § 162 ods. 2 Trestného poriadku jednou z foriem rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní. Uznesenie o začatí trestného stíhania je teda rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní a ako také podlieha sprístupňovaniu podľa zákona. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona pritom nerozlišuje medzi rozhodnutiami meritórnymi a procesnými, ani medzi predbežnými a konečnými.

Informáciou o rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona nie je iba informácia o výroku rozhodnutia, ale o celom obsahu rozhodnutia vrátane jeho odôvodnenia, poučenia o opravnom prostriedku, grafickom usporiadaní jednotlivých prvkov rozhodnutia, podpise a mene a priezvisku konajúcej osoby. Žiadateľ má teda nárok na sprístupnenie kópie rozhodnutia po vylúčení vyhradených informácií v zmysle ustanovenia § 8 až § 11 zákona.

Ustanovenie § 215 ods. 5 Trestného poriadku nemá povahu ustanovenia zakazujúceho sprístupnenie informácii tretím osobám. Citované ustanovenie iba určuje, ktorým osobám rozhodnutie musí byť s procesnými účinkami doručené, neobsahujú však nič, z čoho by vyplýval zákaz sprístupniť rozhodnutie aj inej osobe. Takýto zákaz neobsahuje ani ustanovenie § 69 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje nahliadanie do trestného spisu. Predmetom žiadosti žalobcu pritom nebolo nahliadnutie do spisu, ale sprístupnenie jednej listiny zo spisu a to nie v režime Trestného poriadku, ale v režime zákona. Neobstojí preto názor, že ustanovenie § 215 ods. 5 a ustanovenie § 69 ods. 1 Trestného poriadku sú ustanoveniami zakazujúcimi sprístupnenie informácie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona. Ustanovenie § 65 ods. 1 Trestného poriadku určuje iba spôsob doručovania, v danom prípade je preto úplne irelevantné.

Procesný predpis upravujúce konania, informácia o výsledku ktorých má byť sprístupňovaná v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona (Občiansky súdny poriadok, Trestný poriadok) vždy a pri každom druhu rozhodnutia taxatívne určujú, ktorým osobám má byť doručované. Pokiaľ by bolo ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona vykladané takým spôsobom ako súd, stalo by sa obsolentným, keďže informácia o výsledku konania by sa sprístupňovala iba účastníkom konania, ktorí však rozhodnutie už dostali podľa príslušného procesného predpisu.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný listom zo 23. mája 2016 a navrhol odvolaciemu súdu aby rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § s 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu,

podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania na krajskom súde bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 07. novembra 2011, č. SLV-OLVS-131/2011, ktorým žalovaný podľa § 3 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. d/, § 19 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. a § 59 ods. 2 a § 61 ods. 2 a ods. 3 Správneho poriadku na základe návrhu osobitnej komisie zamietol rozklad žalobcu, ktorý podal proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii zo 06. septembra 2011, č. KM-828-001/SI-2011, ktorým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad boja proti korupcii nevyhovelo žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. a toto rozhodnutie žalovaný potvrdil.

Odvolací súd preskúmajúc odvolaním napadnuté rozhodnutie ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu podaného odvolania konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Ústava Slovenskej republiky v článku 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmnený v ods. 5 cit. článku, ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (článok 17 ods. 1 a ods. 5). Podľa článku 13 ods. 2 až ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Záonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (článok 13 ods. 2 až ods. 4) alebo osobitných, vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody (v danom prípade článok 26 ods. 4).

Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu a orgánov činných v trestnom konaní a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve (článok 124 a článok 141 Ústavy Slovenskej republiky), ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva. Z hľadiska posúdenia vhodnosti tohto obmedzenia, teda, či obmedzením prístupu k rozhodnutiam súdov a orgánov činných v trestnom konaní možno vymedzený cieľ dosiahnuť, odvolací súd uvádza, že nesprístupnením informácií o prebiehajúcich konaniach pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, je v záujme zachovania nezávislosti a nestrannosti súdneho konania a nezasahovania resp. neovplyvňovania orgánov činných v trestnom konaní v podstate vylúčená verejná diskusia o prejednávanej veci, ktorou by vo veci rozhodujúci sudcovia a orgány činné v trestnom konaní mohli byť ovplyvnení. Toto obmedzenie treba považovať za primerané, keďže informáciu o výsledku rozhodovacej činnosti je súd a orgán činný v trestnom konaní povinný sprístupniť, čím je zabezpečená aj verejná kontrola výkonu súdnej moci.

V predmetnej právnej veci, ktorá sa týka prístupu k informáciám podľa zákona o slobodnom prístupe k

informáciám, je spornou otázkou výkladu a následnej aplikácie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, na zverejnenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

Rozhodovacou činnosťou je potrebné v širšom slova zmysle rozumieť kompetenciu súdnych orgánov a orgánov činných v trestnom konaní konať a rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, v správnom súdnictve o preskúvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon (článok 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), rovnako aj kompetenciu ústavného súdu rozhodovať vo veciach podľa príslušných článkov Ústavy Slovenskej republiky. V užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdov alebo orgánov činných v trestnom konaní rozumie konanie a rozhodovanie súdu a orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnej právnej veci, t. j. od začatia konania (na základe návrhu alebo bez návrhu), cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia vo veci samej v konkrétnej právnej veci.

Právo na informácie je limitované požiadavkou nezasahovať do vlastnej rozhodovacej činnosti súdov či orgánov činných v trestnom konaní v priebehu konania do procesu v jeho priebehu, ako aj vstup do vlastného rozhodovania (napr. porada a hlasovanie senátu), a to v záujme objektivity a nestrannosti posudzovanej konkrétnej právnej veci, a tiež je limitované nevyhnutnými opatreniami na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia a mravnosti, územnej celistvosti a pod..

Iná situácia je v prípade rozhodnutí vo veci samej, t. j. konečných rozhodnutí v danej veci (či už meritórnych alebo procesných rozhodnutí, ktorými sa konanie pred súdom alebo aj iným orgánom činným v trestnom konaní končí). V týchto prípadoch nie je daný dôvod na obmedzenie prístupu k týmto rozhodnutiam vo veci samej za podmienky, že nebudú obsahovať osobné údaje chránené zákonom č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov. Napokon s touto požiadavkou aj korešponduje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Z logického a systematického výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyplýva, že pojmom „informácie o rozhodnutí“ sa rozumie informácie o rozhodnutí vo veci samej.

Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že žalobca sa nezaujímal o výsledok predmetného konania, t. j. nepožadoval informáciu o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, na ktoré ho oprávňuje vyššie uvedený § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, ale požadoval sprístupnenie uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia.

Uznesenie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia nesporne nie je rozhodnutím vo veci samej, ani procesným rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ale je rozhodnutím, ktorým sa konanie začína. Odvolací súd považoval preto za správny a zákonu zodpovedajúci názor krajského súdu, že kópia rozhodnutia nie je informáciou o rozhodnutí alebo o výsledku konania, a že rozsah takejto kópie je podstatne širší ako samotná informácia, ako sa vo veci rozhodlo, a že nezverejnenie rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, ktoré v danej veci nie je rozhodnutím konečným zodpovedá v danej veci zákonným obmedzeniam uvedeným v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z..

Pokiaľ ide o argumenty žalobcu, že z ustanovení § 199 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré taxatívne vymedzuje, komu sa doručuje rovnopis rozhodnutia súdu, nevyplýva zákaz „sprístupnenia“ informácií tretím osobám ako v ňom vymedzeným, pretože toto ustanovenie len upravuje okruh osôb, ktorým sa predmetné rozhodnutie musí z procesnoprávných dôvodov doručiť, odvolací súd zdôrazňuje, že orgán činný v trestnom konaní ako štátny orgán je viazaný predovšetkým ústavou, a to článkom 2 ods. 2, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Povinnosť štátneho orgánu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon nie je možné zamieňať s právom každého (konať, čo nie je zákonom zakázané), ktoré je upravené v ods. 3 tohto článku. Pritom nesporne treba mať za to, že Trestný poriadok ako právny predpis upravujúci postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb (§ 1 Trestného poriadku) je vo vzťahu k zákonu o slobode informácií lex specialis a jeho ustanovenia majú kogentnú

povahu.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný správny orgán dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu rovnako ako sa s nimi vysporiadal i krajský súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí. Námietky, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie žalovaného správneho orgánu i rozhodnutie krajského súdu, sú čisto jeho teoretickými úvahami, ktoré nebolo možné ani v odvolacom konaní uznať za právne relevantné. Tieto boli v podstatnej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v konaní pred krajským súdom, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Odvolací súd považuje za potrebné dať žalobcovi opätovne do pozornosti, že zákon o slobode informácií má slúžiť predovšetkým ako nástroj spoločenskej kontroly. Odvolací súd nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované efektívne, t. j. povinným osobám budú adresované len žiadosti, ktoré sú tieto osoby reálne povinné poskytnúť, t. j. žiadosti o informácie v rozsahu ich rozhodovacej činnosti. Len takto možno hovoriť o účinnej spoločenskej kontrole verejnej správy. V opačnom prípade ide zo strany žiadateľov, osobitne s prihliadnutím na žalobcu, ktorého nemožno označiť za „bežného občana“ nezorientovaného v právomoci jednotlivých orgánov, za zneužívanie práva na informácie, kedy je toto právo zámenkou pre formalistické a bezúčelné spory.

Odvolací súd preto nevyhovел podanému odvolaniu a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2016, č. k. 5S 3/2012-21 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, potvrdil, keď boli dané dôvody pre zamietnutie žaloby krajským súdom.

V.

Trovy odvolacieho konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 a contrario Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaný mal v konaní úspech, avšak správneho orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.